

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТНИ ПРИМЕРАК

ШИД, МАРТ 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI БРОЈ 731

Александар Вучић, Генерални секретар Српске радикалне странке и министар за информације у Влади Републике Србије је 04. Марта 2000. године посетио Шид

Покушај комплетне медијске окупације је очигледан

Генерални секретар СРС Александар Вучић је одржао састанак са члановима ОО СРС Шид, а потом се срео са представницима и новинарима информативних кућа са подручја Срема. Након тога министар за информације у влади Републике Србије Александар Вучић је дао интервју на радио Шиду који преносимо у целости

Водитељ: Данас сте били у ОО СРС Шид и имали сте сусрет са члановима ове Странке, а потом и сусрете са посланицима јавне речи на подручју сремског округа. О чему сте говорили?

Вучић А: Са представницима свих медијских кућа сремског округа имали смо један, за мене важан разговор, јер сам од њих са терена добио бројне инфомације, сазнао многе ствари које је тешко сазнати или доћи до тих информација кроз папире, као и уверење да су они спремни да се боре против онога што ми данас називамо медијском агресијом на нашу земљу која је апсолутно очигледна, која се спроводи на најжешћи могући начин, готово онако како се никада није спроводила у модерној историји.

Та медијска агресија, тај покушај комплетне медијске окупације Србије је толико очигледан да га готово сви грађани сремског округа препознају. Не треба посебно говорити о томе да су у току агресије намерно уништавани наши телекомуникациони системи. Желело се комплетно и потпуно уништење информативног система

Александар Вучић и председник ОО СРС Мита Аврамов у Шиду

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

Србије, па до тога да су све околне земље, које су у неку руку под протекторатом САД и западних земаља, које немају своју изворну владу кренуле у покушај даље медијске агресије, почев од Републике Хрватске, муслиманско-хрватске федерације, Мађарске, Румуније, Бугарске, да не говоримо посебно о Македонији и Албанији. Дакле, сви они који су били непријатељи ове земље, који су на посредан или непосредан начин учествовали у бомбардовању Републике Србије и СРЈ, данас настављају и шта више интензификују своју медијску кампању против народа у Србији и против државе Србије. Кад кажем против државе Србије, то мислим у буквалном смислу те речи, јер они желе да држава Србија дефакто не постоји, де јуре можда, као што постоји држава Румунија, или МХ федерација, или држава Хрватска, правом смислу те речи да суверено, али дефакто као праве државе, у доносе одлуке о будућности својих држава и својих народа, свакако они би желели да и Србију униште, да и Србија постане колонија, да и Србија постане вазал моћном америчком сизарену, а то је оно што ми као народ и као земља не можемо да прихватимо.

И сад неко услед свих тих медијских притисака је приметио како су ти притисци заиста жестоки, јер можете видети и чути, најалост због свих оштећења које смо имали, због свих проблема које имамо, да су јачи чак сигнали хрватске телевизије од наше телевизије, да су јачи њихови програми из БиХ, и других делова Хрватске, чак винковачке телевизије, него што су наши програми одавде, али наша је жеља и намера да се томе супроставимо и да у том смислу пружимо жесток отпор агресору. Ми смо и у току рата показали да својим јединством и борбеношћу то можемо да учинимо. Уверен сам да ћемо то и сада учинити. Начин на који они желе да своје психолошко-пропагандне сервисе, попут "Гласа Америке", "Слободне Европе", овде на овом простору, и овом терену покаже као најбоље и најтачније, једине правремене и објективне медије нам показује како готово на хистеричан начин они желе да завладају овим просторима, да њихове идеје буду једине идеје, и да се тим идејама нико нити може, нити сме супроставити. Ми ћемо се томе као што смо и до сада чинили, без сумње супростављати. Договорили смо на том састанку и неке мере са представницима појединих медија. Сада ћемо то и са

челним људима радио *Шида* договорити шта можемо учинити по питању емисионе технике и појачавања сигнала, и са још неким кућама. Посебно шта смо приметили да се чак и радио *Осијек* чује до Београда на фреквенцији 106,2 МгХ, па ћемо на тој фреквенцији ми пајачавати наше сигнале итд. У крајњој линији дакле имали смо један конкретан разговор, о конкретним проблемима и о начину на који се начин ти проблеми могу решавати. Оно што је за мене важно и оно што је чини ми се важно за представнике свих медијских кућа који су том састанку присуствовали, јесте чињеница да смо сви свесни да без обзира на силу која је ударила и која са свих страна у том медијском погледу врши страховите притиске, ми морамо да се боримо, јер немамо шта да изгубимо. Морамо, не бих цитирао и не бих се позивао, нити би говорио о било каквој сличности, али бих парафразирао, ако се сећате са кнежеве вечере речи Кнеза Лазара који рекао, али ја бих то искористио нешто баш овако, у облику за медијску сферу, да без обзира на силу која је на нас ударила, да без обзира на то какве ми проблеме можемо имати због силе која на нас креће, ми избора немамо, јер бранимо светињу већу и важнију за све нас од сваке силе. Оно што морамо да одбранимо то јесте држава, то јесте слобода и ту, сигурна сам, никаквог избора нема и никаквог компромиса нема. Они би хтели да окупирају целу Србију, никакве сумње нема, али би хтели да овде износе неке своје потернице, да ласом хватају људе по Србији, да нас убијају, као што су хтели у току рата да нас убијају, па су комплетно и Министарство за информације Р Србије срушили, да не говорим о 16 погинулих у згради РТС итд. Ти злочинци хоће окупацију Србије, они хоће да могу да нестану са лица земље сви који се залажу за опстанак Србије као државе, њеног суверенитета и територијалног интегритета. У ту врху су своја агресорска кола и упрегли одређене агресорске снаге и преко њих ушле да би могли да изврше чак и линч њихових политичких противника, и оних који мисле да је слобода најважнија, да је слобода највиша вредност и највиши идеал који се мора чувати и који се мора бранити.

Водитељ: Делимично сте одговорили на питање колико ће Влада и Министарство учинити да се оспособи техника код неких гласила, конкретно код нас јер смо ми најистуренији, а већ су вас и упознали на овом сусрету?

Вучић А: О томе смо говорили и нешто смо решили. Ја сам рекао

неће то бити нека огромна помоћ, али онолико-колико можемо, у скромним могућностима Владе, јер смо ми штедљиви, рационално користимо сва финансијска средства и новац колико је то могуће та помоћ ће стићи.

Информативни простор Србије одликује плурализам уређивачких концепција, али и постојање медија који се финансирају директно од агресора

Водитељ: Ви сте постали најмлађи министар у истрији српске Владе. Имали сте 28 година тада, пре две године, дужност сте преузели од Проф. г-ђе. Радмиле Милентијевић, са којом сам ја имала прилику и морам рећи велико задовољство да разговарам овде. Она је рекла истину и само истину увек треба говорити. Ово јесу специфичне околности. Да ли сте Ви као ресорни министар задовољни начином информисања и да ли је то оно информисање за које сте се залагали?

Вучић А: Ја морам на тако комплексно питање да дам мало шири одговор. Разговарајући са г-ђом Милентијевић приликом преузимања дужности, она је знала прилике у САД, она је рекла нешто што смо ми знали, а то је да Американци неће одустати од свог циља док негде на глобалном плану не буду поражени. Да ће они без обзира на све жртве, да се они ту не либе ничега, па уосталом: имали смо после Другог светског рата око 250 сукоба ниског интензитета или правих ратова, и у свих тих 250 сукоба само је једна земља, али апсолутно у свим, била инволвирана, то су САД. Разговарали смо о томе како се на њиховом пољу томе можемо супроставити, шта можемо да учинимо итд. Нешто од тога смо спровели. Када је било у питању криза на Косову и Метохији, односно њихова агресија на део српске суверене територије, видели сте да смо се понашали много боље него што је то било случај у претходним ратовима, у Р Српској Крајини у Р Српској. Свету смо већим делом успели, јавном мњењу у свету смо успели да објаснимо о чему се ради, а то што не можете објаснити владама, па не можете објаснити владама, јер те владе управо воде ту агресију против вас. Не су те које спроводе непријатељске акте против ваше државе и против вашег народа. Што се тиче самог информативног простора Р Србије ја морам да кажем да ми имамо један плурализам уређивачких концепција што је свакако добро,

што је разумљиво, што је нормално. Али код нас постоји нешто што није карактеристично за земље које имају потпуни суверенитет и потпуну слободу, а то је зато што смо притиснути са свих страна, из различитих суседних земаља, зато што нам је део територије окупиран и посебно на том делу територије на коме немамо дефакто суверенитет, који је КФОР окупирао, дакле НАТО трупе, на Косову и Метохији. Имате данас катастрофалну медијску слику, они су чак смишљено рушили све наше предајнике и репетиторе (код Зубиног потока је то био најдрастичнији случај када су Французи то минирали истовремено се пропагирају антисрпски, антијугословенски и антидржавни програми). Што се тиче осталог дела Србије ми ту имамо једну дисперзију, једно шаренило различитих медија. Међутим, имамо и оне медије који су финансирани директно од агресора. И то није никаква тајна, они се тога не стиде. Колико сам пута ја читао праве податке на конференцијама за новинаре, они никад не кажу да то није истина. Они само кажу јесте, ми само добијамо паре од њих, али извештавамо професионално. А знате како то звучи кад професионално извештавате, а добијате паре од америчке Владе, или од британског Министарства иностраних послова, а које је финансирао и форсирало рат против Србије и СРЈ. Значи нешто није у реду. Суштина је у томе да ми морамо јавности да укажемо пре свега на суштину деловања тих медија. И када народ зна онда народ неће то ни да слуша, народ неће њима ни да верује. Немојте да заборавите, да је у Београду у току другог светског рата под контролом Немаца радио и радио Београд, и многи други медији, они су вршили своју пропаганду али им то није вредело, нису сви београђани били дошници као што су они желели да их представе, и нису сви грађани Србије желели да им верују већ је тај покрет отпора њима све време јачао. И суштина је у томе да ми морамо народу да укажемо на њихове подмукле, перфидне методе деловања, начине на који начин они функционишу, шта они све желе и како желе. Ево рецимо, сад кад смо долазили у студио видео сам плакате једне студентске организације-они за себе кажу да су Отпор. Прво имају један нацистички симбол. Видели сте чак у неким емисијама је то приказано као гештет немачки, то су неке нове нацистичке групе које су држале своје демонстрације, али потпуно исти, никакве разлике

нема у тим симболима. Али шта је ту још важно, много важније од тог симбола. Поставља се питање: Ко плаћа те плакате? Да ли знате то? Ко плаћа активности тих људи? Ко плаћа канцеларије у кнез Михајловој? Ко су ти који то плаћају? Ваљда је то важно за ове грађане. Ваљда људи кад шаљу своју децу на студије они им плаћају студирање, они им плаћају да уче, да као свршени студенти могу, да буду добри правници, економисти, машински инжењери, пољопривредни стручњаци, итд. А они одлазе на факултет, на факултету добијају канцеларије у центру Београда, иду по свим радио и телевизијским станицама-ко плаћа толико аутомобиле?, ко плаћа толико гориво ко плаћа те плакате те мајице итд и због чега се то прави. А то плаћају, ми смо те податке изнели, Американци, плаћају њихове тзв. невладине организације, УСА агенциј фор интернационал девелопмент, али која је под директном контролом Стате Департмент-а, његовом суштинском контролом. То је њихов циљ. Они хоће у свим сферама друштвеног живота земљу да разбију. Најважнији су медији, јер медији су посредници између стварности и крајњих корисника. Али у свим осталим сферама, и у здравству, и у просвети и свуда на исти начин покушавају људе да купе.

Водитељ: Зато сам вам и поставила питање уз ону оgradu да су ово специфичне околности и да ту мора нешто да се поштује. Али рецимо, молим Вас да прокоментаришете случај "Вечерњих новости." Колико се сећам Ви сте први интервју по именовану за министра дали управо Новостима, и ваше образложење је било да то нису ни позиционе и опозиционе, већ народне новине, и да сте од 70-ак захтева домаћих и страних информативних кућа одабрали управо Новости. Шта се ово догађа, да ли је то превише или пребрзо? Молим Вас и као правника да то прокоментаришете.

Вучић А: Ви сте очигледно изузетно добро обавештени, мало ко такве детаље у Србији познаје и коме сам давао први интервју, и како сам давао када сам дошао на место министра за информације Р Србије. Све информације које сте изнели су тачне. Мислим да Новости и јесу новине за широку народну популацију, то је уосталом и по тиражу сасвим јасно и очигледно. Али овде нема никакве политичке приче, овде се ради о одлуци Савезне Владе на основу начина на који је спроведена својинска трансформација. То је

једна стручна прича, правничка, а морам да признам да нисам улазио до крајњих детаља у све то, али оно колико је штампа то објављивала, јер тим поступком су се бавили Привредни суд и Министарство за власничку трансформацију у Београду, чини ми се да је то све разумно, легално и без угрожавања правне сигурности грађана, дакле приватне својине свих осталих. А то што сваки пут неко покушава да направи хероја, јунака, мученика и паћеника, то је већ нешто друго. На нешто ћу да укажем кад сте ми већ поставили то питање. Видите, они који врше најжешће могуће притиске на ову земљу, који врше најжешће могуће притиске на појединце, увек кукају како их неко наводно напада, како су они угрожени, како су они жртве диктаторске, тоталитарне власти итд. Поставља се питање, где то у диктатури и где су тоталитарне владе можете то и да кажете. Нигде. То је контрадикција. Али то је један амерички трик. Они који су пратили рецимо изборе у Румунији, кад је Константеску мењао Илијеску. Константеску је чист амерички шпијун који је дошао на власт, истим су се тим методама бавили стално су они угрожени стално су они жртве. Стално вас у ствари нападају, прогањају вас, а истовремено говоре да су жртве. Колико су пута мене нападали? Најгоре могуће реченице изговарали. Најстрашније. На једној од београдских телевизија смо доживели чак, то да кад смо шетали потпредседник владе ДР Војислав Шешељ са његовим петогодишњим сином Александром и ја са мојим двогодишњим сином Данилом, када сам на раменима носио кроз Кнез Михајлову улицу. Они су нас сликали и рекли на телевизији студио Б која је под контролом проамеричких странака, да ето како они са својим горилама шетају по Београду уместо да не знам ни ја шта да раде. Замислите ми у току рата са својом децом показујемо народу да смо ту са њима, а они кажу ето са горилама шетају. Шта онда да кажу моји родитељи кад им неко за унуче тако каже, шта да каже супруга, ја сам на то научио. Али без обзира на то они ће сутрадан опет поновити и рећи како сте у ствари Ви ти који вршите притисак на њих. И то најпогрднијим могућим речима, најпогрднијим могућим увредама, најгорим могућим клеветам. Не бирајући средства, не бирајући начин на који ће то да изговоре, на који ће то да ураде. То је тај перфидни трик, то је та превара, који су Американци готово свуда у источној Европи успели да спроведу

до краја у дело, једино где нису то јесте Србија, а то није наша заслуга, то није моја заслуга, то је заслуга овога народа, јер овај народ не верује таквима.

Бранити своју земљу, ништа теже истовремено ништа лепше, јер немате ништа светије и ништа важније у животу да радите.

Водитељ: Управо сам то ја хтела да констатујем али кад сте поменули рат, дакле агресију на нашу земљу, то није само моје мишљење, него мишљење многих да сте стекли симпатије многих тада, да сте били вероватно најангажованији министар. Колико сте имали времена да се одмарате?
Вучић А.: Морам да кажем да велики број људи у Влади заиста ради од недеље до недеље. Ја не памтим, ево од кад сам у Влади, осим кад ми се родило дете, и када је из неких здравствених разлога требало да га одведем у Црну Гору, и вратио сам се назад и ни један слободан дан нисам имао. Али апсолутно ни један, ни једну суботу ни једну недељу. У току рата сви смо се ангажовали максимално. Знате браните своју земљу, ништа теже истовремено ништа лепше, јер немате ништа светије и ништа важније у животу да радите, и толико смо се трудили и ангажовали мислим да смо и у овој сфери друштвеног живота успели агресору да задамо тешке ударце и уосталом то је чак и Џејми Шеј признао, и Робертсон пре него што је бомбардовао Министарство за информације то најавио јер му је сметао наш сајт, ми смо успели да га прикочимо на разне сајтове, најпосећеније у свету, и на такав начин смо ту медијску блокаду успели да пробијемо. Чинили смо све што је у нашој моћи. Видите да су уништавали и радили на уништењу информативног система Р Србије, да им је то била највећа кост у грлу и да су упорно желели да отворе простор за сопствено медијско деловање из свих околних земаља као што то и данас чине.

Водитељ: Било би и претенциозно и можда неукусно да ја говорим шта је радио Шид урадио у току агресије. Али хтела сам да се надовежем, некако кад је све то прошло имала сам неки интимни утисак да вам је све то тешко пало, па сте мало били по страни. И овде бих вас молила да разрешите једну можда дилему. Ингеренције савезног-републичког посебно у контексту понашања окупацијске власти и њиховог игнорисања многих одлука Савезне државе.

Вучић А.: Ја се не мешам у то шта се дешава у Црној Гори. То је

надлежност Савезног министарства. Ми коректно сарађујемо, а што се тиче Републике ту су јасне наше надлежности. Чак и у току рата све надлежности око функционисања наших медија биле у рукама републичког Министарства за информације и то је таква подела посла била направљена, није ту било никаквих проблема што се тиче Црне Горе ту имамо, без обзира на то што је већина становништва апсолутно за заједничку државу са Србијом, и то без сумње, по свим прорачунима, по свим истраживањима мњења. Ђукановићу пада популарност, јер не може народ у Црној Гори да трпи сад причу о црногорском језику. Био је један изванредан коментар на радио Београду, многи људи у последње време више гледају телевизију, а ја сам у последње време научио да често могу да чујем изванредне коментаре на радиу и на радио Београду је неко направио један изузетан коментар о томе, па су чак навели податак да у време Мусолинијеве власти знали да се у Црној Гори говори српски језик. Иако су их они терали да кажу да говоре неки други језик, они су сви говорили да причају српским језиком, само три човека тзв. црногорске усташе Секула Дрљевић, Савић Марковић Штединлија и Владимир Бакарић, прави усташа наводни комуниста, су инсистирали на томе да се направи прича о црногорском језику. Ево сад је поново видите под Милом Ђукановићем! Али зашто под Милом Ђукановићем? Не зато што је Мило Ђукановић то измислио или зато што је он паметан. Не, зато што су му они наредили да то тако буде. Видели сте причу о црногорској православној цркви. Па не може то наш народ да трпи у Црној Гори. Зато им пада популарност. Не може наш народ да трпи да они кажу имају дупло веће плате, него у Србији, али њихово млеко кошта 70 динара. Добијају брашно из 1945 године из америчких резерви, људе трују, свашта раде. На такав начин се не може управљати, они мисле да је могуће управљати само тако што ће се контрирати Србији и за то захтевати помоћ увек од Американаца и осталих српских непријатеља и да тако може да се влада. Дуго не. А што се тиче информативног простора у Црној Гори тамо влада апсолутно једноумље. Они ће и за то рећи да је демократија. Као у САД, четири компаније држе све медије, а у Црној Гори једна компанија све медије, Црна Гора је многа мања од Америке, једна компанија то је Ђукановић и његова породица, а

сви остали су под апсолутном његовом контролом. Не смеће чути ни реч, прочитати реч нигде. Имате један дневни лист који му се донекле супроставља то је "Дани" и један или два недељника који имају онако, рекао бих просрпску и пројугословенску уређивачку концепцију. Све остало "Победа," "Вијести", све телевизије, сви електронски медији, су под апсолутном контролом Мила Ђукановића. Ту нема ни Д од демократије, наравно, али то њих никада није ни интересовало јер ће доћи неки Кристофер, Хил или неко други па ће рећи да баш је то пример демократије, да, то је чудо од демократије што се тамо збива. Али ја верујем да ће се ускоро догодити промена у Црној Гори и мислим да ће се народна воља коначно поштовати. Али погледајте сада какво је то лицемерје, и каква је то прича. Ови у Србији који су под утицајем САД, говоре како је страшно тешко, како је немогуће трпети овакво тоталитарно стање, диктатуру итд. А у Црној Гори цвета демократија, све је дивно што се дешава у Црној Гори: па да ли то значи да су ови из Србије исто за црногорску православну цркву, какву ће нама овде цркву да измисле. Већ траже да Војводина буде Република. Оно што није било чак ни по Уставу из 1974. године. Оно што најантисрпски елементи нису успели да остваре, они сада отворено траже. Траже да Војводина буде Република, да Власи добију аутономију, да Санџак такође добије најширу могућу аутономију. Па како би они растурили државу, како би је распарчали. Кажете мало пре приметили сте да нисам могао да се појављујем. Страховито ми је тешко пало све што се дешавало око плана Ахтисари-Черномирдин, после тога око Косова и Метохије, знају овде посланици из СПС и СПС, а мислим и из СПО како сам тешко реаговао рецимо када се Драшковић радовао усвајању плана за окупацију, када је чак рекао: "Ето како су се Хрвати вратили у свој Вуковар, можда ћемо и ми на Косово." Нисам могао да ођутим, био сам и мало непристојан, па сам му свашта рекао. Не можете све да прихватите, ако све дате за нешто, ако се борите за нешто, и ако видите да се неко радује вашој несрећи, пропасти ваше државе, вашег народа, муци вашег народа, зато што мисли да ће то њему да донесе одређене политичке поене. Онда је то већ нешто друго. Али има нешто што ме је вратило и што ми људски неће дозволити да останем по страни, ја сам борац по природи и борићу се колико год је у

мојој моћи са онима који мисле да ову земљу растура на такав начин, као што су кренули, једну препреку сигурно имају и у мени. Никада неће успети, као што купују новинаре по Срему, па дају по хиљаду ДМ, за радио Слободну Европу, Глас Америке, да имају развијену мрежу свуда, да праве непријатеље своје земље, зато што не можете другачије окарактерисати те људе, јер ти људи који раде оне који су бомбардовали ову земљу и примају новац од њих да би даље вршили унутрашње бомбардовање те земље, нису ништа друго и морају да знају да ће једног таквог противника сигурно имати. Можда он није довољно јак, можда није довољно спреман, или довољно моћан, али тај противник ће се борити до краја, за ову земљу и њену слободу у то нека буду уверени.

Водитељ: Овај разговор реализујемо у једном интермецу између бројних честитки за младиће који одлазе у ВЈ. Дакле једна лепа традиција да се у часну војску одлази са песмом.

Вучић А: Нема ништа лепше. Ја живим за то да свог сина Данила видим са пушком о рамену, да му одем на заклетву, после тога ми више ништа ми ни не треба. Сада о томе маштам. Ништа ми ни прече ни лепше, ни важније од тога нема. Срби су увек радо ишли у своју војску, бранили своју слободу и земљу. А неки сад хоће да нас уче да не треба да идемо у војску. Чули сте пре неки дан да на Чанковом конгресу, да не смеју војници из Војводине да иду ван Војводине. Па кава је разлика између Србина из Шида, Србина из Крагујевца, и Србина из Београда? Ваљда су исти Србин из Шида, из Пирота, из Ниша, из Книна, из Вуковара и Бања Луке. Једина је разлика што је неко рођен 100-200 КМ западније, а неко источније. Али неко би поново да нас дели, горе него што нас је делила Марија Терезија. Невероватне ствари се у земљи дешавају. Од нас Срба покушавају да направе највеће кукавице. Хоћу да идем у војску. Нема веће части, нема важније ствари за нас Србе. Одувек је то било тако. То је суштина западног пропагандног деловања. Да нам све наше највише вредности, све најважније моралне вредности готово у потпуности униште. То је њихов метод, психолошко-пропагандног деловања. То је суштина специјалног рата. И то није никаква тајна. Специјални ратови се проучавају на бројним факултетима.

Водитељ: Део тог рата је вероватно што упорно говоре да се наше трупе гомилају на

административним границама Србије.

Вучић А: Поставља се питање коме ми ту да се правдамо. Ту је погрешно неко од војних лица, шта је неког брига где ми имамо нашу војску и шта ми са нашом војском радимо! Шта се то њих тиче уопште-наша територија, наша војска и она брани нашу слободу. Ићи ће наша војска где се одлучи, где одлучи врховни савет одбране, врховна команда, а не тамо где одреде новине Слободне Европе, Ненад Чанак, Драган Веселинов, или Вук Драшковић, по њима наша воска не би ни била него само ова америчка.

Српски народ ће изаћи као победник

Водитељ: Шта ће се по Вама, у блиској, или не тако баш блиској будућности, десити на Косову. Дакле, брана је та наша Косовска Митровица коју треба чувати.

Вучић А: Косовска Митровица је сада српска тврђава, али како се супроставити до зуба наоружаном окупатору, и наоружаним шиптарским дивљацима, а ви не смете да имате ни једну једину пушку, нити било шта друго-то је заиста много тешко. Ми смо у Народној скупштини Р. Србије када је усвајан план Ахтисари-Черномирдин о свему овоме говорили и рекли, шта ће се све дешавати. Знали смо ми да Американци неће поштовати чак и онако лошу резолуцију 1244, то је било готово очигледно. Међутим, сада нема шта да се позивамо на то шта је било, сада морамо да гледамо у будућност и да видимо шта нам је чинити. Оно што је важно то је да постоји једна чврста српска опредељеност, да се ту остане и опстане. Да се остане и опстане на вековним огњиштима. И то је оно што Американцима највише смета. Они су мислили да ће у неколико дана и недеља притисака успети да изврше протеривање Срба из Косовске Митровице, Звечана, Лепосавића и Зубиног потока. Још нису успели ни из једне од те четири општине да протерају Србе. Докле год ми имамо чврсто српско језгро нама није далеко ни Приштина, није нам далека ни Србица, ни Пећ, ни сва остала места на Косову и Метохији. У косовском поморављу има много села у којима Срби живе. У Шилову имамо чак и радио станицу, подно Шаре у Штрпцу такође су Срби опстали, додуше у правом гету су у Ораховцу, али има нас и у 30-ак села око Приштине. Мали проблем је Косово Поље јер тамо Шиптари плаћају највеће цене да би се Срби

иселили итд, али у осталим околним селима, Бресју, Угљари и даље се држе Срби и ја верујем да ће остати и опстати и било кад то да буде имамо тапију на земљу, али и нешто што је важније од тапије на земљу. У срцу свакога од нас је да вратимо оно што је наше и да се ми томе вратимо. То не може нико да избрише никаквим папиром, то неможе нико да уништи. Сви знамо да смо без тога, без мало нико и ништа, и са том надом живимо. Са тим уверењем живимо и ја сам сигуран, а није далеко време када ће се стање у свету потпуно променити, другачије него што је данас случај. Ово у Чеченији је добро што се десило, добро што Путин своје циљеве остварује до краја, добро је што није хтео да љуби руку Медлин Олбрајт, као неки несрећници одавде, него је три дана пустио да чека тамо у реду да би јој онда рекао да нема игре око Чеченије, добро је јер се настављају жестоки притисци на Русију, а Русија је најјача када је највише притискају, и верујемо да ће и Русија и Кина већ прекосутра на седници Савета безбедности указати на све проблеме, показати припремати један одлучнији став за летњи период када долази до евентуалне промене статуса КФОР-а или обнове њиховог мадната на Косову и Метохији.

Водитељ: На крају да Вас питам нешто о предстојећим изборима, локалним, савезним, када би то могло да буде? Кажу неки да би се они отпрлике спојили у септембру због економичности, иако су кључни републички избори.

Вучић А: Шта сада то значи? Републичке изборе смо имали и имаћемо следеће године, ове године имамо локалне и савезне изборе. Када смо имали републичке изборе и када су били очигледни резултати 15 дана после тих избора, ти избори им се нису допали. Кад смо имали савезне изборе, ти избори им се не допадају. Онима који губе никада им се ништа не допада. Они су можда најбољи на свету, много их воли Америка, много их воли Медлин Олбрајт, много их воли Шредер, много их воли Блер и сви остали, они су много дивни, само један проблем имају- што их народ не воли, што их народ неће. А то је много тежак проблем. У решавању тог проблема ја не могу да им помогнем него само да одмогнем. Што се тиче избора кад ће бити расписани, биће расписани када то држава буде одлучила, биће расписани у току ове године, дакле у регуларном року. Ми нећемо да владамо, нико неће да влада диктаторски у овој земљи, него ће пре истека мандата савезних

органа власти, локалних органа власти бити расписани избори, па да видимо ко ће како и на који начин те изборе добити. А избори ће бити онда када ми то хоћемо, а не онда када они који се скупе по налогу Американаца то траже, и још мисле да је то нормално да ми извршимо притисак да буду ти и ти избори. Па можете да вршите притисак какав хоћете, е неће да буде. Па нису они ти који ће да одлучују о свему у овој земљи. Понашају се они као батинаши скоро да не можете да сумњате да могу, све би нас линчовали, буквално би нас све линчовали. Бандере и дрвореди на Теразијама и у улици Српских владара и Кнез Михајловој све би биле пуне, све би нас вешали само да могу. Тако се агресивно понашају, у осталом понекад прете румунским сценаријом, некад прете овим оним начином. И сад мисле то тако може. И сад сви су се уплашили, сви ће да се уплаше десет, двадесет или тридесет хиљада људи кад изађу. Па може да изађе и 100000 људи, па шта? У овој Србији гласају милиони људи, иза нас је једино легитимно место на ком се одлучује о вољи народа, о вољи бирача, о вољи грађана Србије, јесу гласачке кутије. И ту се о томе може одлучивати, а зна се ко, када и на који начин расписује изборе, а не да нам Американци расписују изборе. Да нам Вук Обрадовић, човек који нигде ни једног посланика није могао да добије да нам он расписује изборе. У изборној јединици Нови Београд ја сам добио 11 пута више гласова него кандидати Социјалдемократије. Или да нам о томе одлучују Драшковић и Ђинђић и не знам ни ја ко. Они који су ишли су у иностранство и тражили НАТО окупацију наше територије. И кад нису ишли код тих земаља одавде су тражили да што пре дођу НАТО трупе у склопу УН. Сећате се приче застава УН, наша застава итд. Моја није. Моја је црвено-плаво-бела, а њихова која је, видело се више пута. Они одређују ко може да иде на изборе, ко не може. Кад победи неко ко им се не свиђа, онда кажу, е ти више ниси председник. Они мисле да то свуда може. У Србији то неће моћи. Овде ће народ одлучивати. Народ је врховни судија и како народ буде рекао и коме буде рекао ти људи ће владати и у то не треба да имају никакве сумње ни ови који мисле да могу уценама, претњама и притисцима било шта

на такав начин да остваре. Морам да кажем да цео народ мора да издржи, да људи морају ово да схвате, да морамо да радимо и морамо да се боримо. Нема нам друге, избора немамо.

Водитељ: Најбоље би било завршити констатацијом да о себи одлучујемо ми сами, али не желим да прескочим констатацију и молбу која је у међувремену стигла и тиче се новинарске професије. Људи у информисању посебно новинари, налазе се на једној ветрометини, посебно сада када је дошло до нарушавања квалитативних односа, вредности у свим областима живота и када се атакује на правду и истину посебно од оних који немају и никад неће имати људски осећај за правду, истину и хуманост. И Вама као министру у оваквим околностима које гуше овај свет и трују односе међу људима и државама, није једноставно и лако истрајати у одбрани истинитог информисања. Шта Ви као министар можете предузети: да се удружење новинара Србије (СРЈ) заједно са републичким одбором синдиката за графичку, издавачку информативну делатност, изборе за праведнији статус новинара и вредновање њиховог рада да се одређеним законским мерама спречи да оснивачи и на даље избегавају своје обавезе средствима информисања.

Вучић А: Прво, заиста је материјални положај новинара изузетно тежак, али то прати тешко стање у свим осталим сферама друштвеног живота. Није служажно то што су наши непријатељи убацили толико новца у куповину и праву трговину људима. Купују све, само неби ли успели да разбију наш информативни систем, да разбију нашу медијску одбрану. Било би добро када бих ја могао да кажем: "Да, добићете много веће плате, биће вам гарантовани много бољи услови живота итд." Али ја то не могу да кажем. А оно што ја могу да кажем је да ћемо ми чинити оно што можемо да обезбедимо услове за побољшање економских и социјалних прилика у целој земљи и у складу са тим да ће се нешто учинити и на самом материјалном побољшању новинара. Што се тиче питања о решавању појединачних проблема, посебно овог о сарадњи удружења новинара Србије и свему што се дешава у графичким издавачким делатностима онолико колико неколико људи може да чини заиста се влажву максимални

напори да се то стање промени. Да ту можете да постигнете неке огромне резултате у овом тренутку, било би илузорно говорити. Верујем да најчешће скупштине општине, или покрајинске скупштинске, или републичке или градске да измирују обавезе али на најминималнијем могућем нивоу. Претпостављам да је то свуда тако. Без тих медија не могу, без њих тешко функционишу, они су им кључ за информисање грађана, неко то додуше користи и за сопствене медијске манипулације, али мислим да они имају своја ограничења буџетом, али то искоришћење буџета би требало да буде што је могуће веће, ако не може 100% нека буде 80 или 90% онога што је предвиђено у буџету, а у крајњој линији ту постоји само једна санкција, а то је контрола бирача на сваким следећим изборима, па грађани могу своје да кажу и преко тога. То је суштина. Онај ко успешно влада на одређеном нивоу, он ће увек наћи довољно финансијских средстава из буџета да издвоји за функционисање медија у државној средини. На било ком нивоу, локалном, покрајинском републичком или савезном.

Водитељ: Тешко материјално стање користе наши непријатељи. Ви то знате ја не морам да вам кажем да је ипак много више новинара који нису на продају и не може их нико купити, који су патриоте.

Вучић А: Наравно ја сам због тога изузетно срећан. Има људи којима као што видите, целој Србији можете да понудите 5 милиона долара, па неће нигде чути где је Радован Караџић и Ратко Младић, и ако многи знају, али неће то чути зато што ми Срби нећемо да дајемо оне које они хоће да хватају. И џабе им је и 5 милијарди долара, а не 5 милиона долара.

Могу неке да купе, али већину српског народа не могу. Ово је Србија и Карађорђева и Милоша и Петра, Србија јунака, Србија Обилића и никада неће престати да буде. И зато су се и намерили да је погазе, зато су се и намерили на то да је покоре, а ја сам уверен да ће српски народ издржати и да ћемо после свих ових мука, после свих ових трагедија које су нам они произвели, које су нам они направили, да ћемо ми успети да изађемо као победници.

АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

ОСНИВАЧ И ИЗДАВАЧ: ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК: СИНИША АКСЕНТИЈЕВИЋ

ЛИСТ ПРИПРЕМИО: САВЕТ ЗА ИНФОРМИСАЊЕ ОО ШИД, БРОЈ УРЕДИЛА: СЉБАНА БРАЈИЋ
НОВИНЕ "ВЕЛИКА СРБИЈА" УПИСАНЕ СУ У РЕГИСТАР ЈАВНОГ ИНФОРМИСАЊА МИНИСТАРСТВА
ЗА ИНФОРМАЦИЈЕ ПОД БРОЈЕМ 1104. ОД 2 ЈУНА 1991. ГОДИНЕ

Штампа: "ГРАФОСЛОГ" Шид

Тираж: 3.000